

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA

Doamnei Președinte a Înaltei Curți de Casație și Justiție,

În baza art. 514 C. proc. civ., subscrisul Colegiul de Conducere al Curții de Apel Constanța formulăm

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

În practica judiciară s-a constatat că nu există puncte de vedere unitare asupra următoarelor două probleme de drept legate de posibilitatea obligării angajatorilor la plata unor drepturi salariale solicitate în baza legii de personalul plătit din fonduri publice, cu privire la care solicităm pronunțarea unei decizii în interesul legii:

1. Interpretarea art. 34 din Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, art. 30 din Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, art. 7 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și art. 11 din OUG nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, respectiv *dacă aceste prevederi legale instituie sau nu o procedură prealabilă sesizării instanțelor din cadrul jurisdicției muncii cu acțiuni având ca obiect obligarea angajatorilor la plata, în temeiul legii, a unor drepturi salariale care nu sunt recunoscute prin acte ale ordonatorilor de credite ori prin contracte individuale de muncă sau acte adiționale la acestea din urmă.*

2. Pentru ipoteza unui răspuns în sensul că prevederile legale menționate nu instituie o procedură prealabilă sesizării instanțelor din cadrul jurisdicției muncii cu acțiunile menționate la punctul 1, iar salariații nu au urmat procedura de contestare respectivă, precum și pentru ipotezele în care instanța este ținută să se pronunțe pe fondul acestor pretenții deși această procedură (chiar calificată drept procedură prealabilă) nu a fost urmată, solicităm interpretarea aceluiași prevederi legale în sensul de a stabili *dacă instanțele din cadrul jurisdicției muncii pot obliga angajatorii la plata, în temeiul legii, a unor drepturi salariale care nu sunt recunoscute prin acte ale ordonatorilor de credite ori prin contracte individuale de muncă sau acte adiționale la acestea din urmă.*

I. Cadrul legal:

1. Art. 34 din Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice:

(1) Soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază individuale, a sporurilor, a premiilor și a altor drepturi care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi este de competența ordonatorilor de credite.

(2) Contestația poate fi depusă în termen de 5 zile de la data luării la cunoștință a actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale, la sediul ordonatorului de credite.

(3) Ordonatorii de credite vor soluționa contestațiile în termen de 10 zile.

(4) Împotriva măsurilor dispuse potrivit prevederilor alin. (1) persoana nemulțumită se poate adresa instanței de contencios administrativ sau, după caz, instanței judecătorești competente potrivit legii, în termen de 30 de zile de la data comunicării soluționării contestației.

2. Art. 30 din Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice:

(1) Soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază individuale, a sporurilor, a premiilor și a altor drepturi care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi este de competența ordonatorilor de credite.

(2) Contestația poate fi depusă în termen de 15 zile lucrătoare de la data luării la cunoștință a actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale, la sediul ordonatorului de credite.

(3) Ordonatorii de credite vor soluționa contestațiile în termen de 10 zile lucrătoare.

(4) Împotriva măsurilor dispuse potrivit prevederilor alin. (1) persoana nemulțumită se poate adresa instanței de contencios administrativ sau, după caz, instanței judecătorești competente potrivit legii, în termen de 30 de zile calendaristice de la data comunicării soluționării contestației în scris.

3. Art. 7 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice:

(1) Soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază, indemnizațiilor lunare de încadrare și a soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi este de competența ordonatorilor de credite.

(2) Contestația poate fi depusă în termen de 5 zile de la data luării la cunoștință a actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale, la sediul ordonatorului de credite.

(3) Ordonatorii de credite vor soluționa contestațiile în termen de 10 zile.

(4) Împotriva măsurilor dispuse potrivit prevederilor alin. (1) persoana nemulțumită se poate adresa instanței de contencios administrativ sau, după caz, instanței judecătorești competente potrivit legii, în termen de 30 de zile de la data comunicării soluționării contestației.

4. Art. 11 din OUG nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice:

(1) Soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază, indemnizațiilor lunare de încadrare și a soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi este de competența ordonatorilor de credite.

(2) Contestația poate fi depusă în termen de 5 zile de la data luării la cunoștință a actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale, la sediul ordonatorului de credite.

(3) Ordonatorii de credite soluționează contestațiile în termen de 30 de zile.

(4) Împotriva măsurilor dispuse potrivit prevederilor alin. (1) persoana nemulțumită se poate adresa instanței de contencios administrativ sau, după caz, instanței judecătorești competente potrivit legii, în termen de 30 de zile de la data comunicării soluționării contestației.

II. Prezentarea problemelor de drept:

Instanțele din cadrul jurisdicției muncii au fost sesizate cu acțiuni prin care salariați plătiți din fonduri publice au solicitat, în baza legii, obligarea angajatorilor lor la plata unor drepturi salariale care nu au fost recunoscute prin acte ale ordonatorilor de credite ori prin contracte individuale de muncă sau acte adiționale la acestea din urmă. Situația de fapt avută în vedere se caracterizează atât prin lipsa unui act al ordonatorului de credite sau act adițional la contractul individual de muncă prin care să se fi făcut aplicarea Legii nr. 330/2009, a Legii nr. 284/2010, a Legii nr. 285/2011 sau a OUG nr. 103/2004, cât și mai ales prin existența unui asemenea act juridic a cărui anulare (sau revocare) nu a fost

solicitată nici în procedura prevăzută de prevederile legale citate la punctul I, nici în cadrul acțiunilor la care ne referim.

S-a constatat că instanțele au interpretat diferit prevederile legale citate la punctul I cu privire la instituirea de către acestea a unei proceduri prealabile sesizării instanțelor din cadrul jurisdicției muncii.

Unele instanțe au apreciat că prevederile legale aflate în discuție instituie o procedură prealabilă și pentru sesizarea instanțelor din cadrul jurisdicției muncii, fiind identificate în acest sens următoarele categorii de soluții:

- respingerea acțiunii ca inadmisibilă sau ca prematură, întrucât reclamantii nu au urmat procedura prealabilă,

- analiza fondului cauzei, reținându-se că salariatul se poate adresa instanțelor din cadrul jurisdicției muncii în lipsa emiterii și/sau comunicării actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale,

- analiza fondului cauzei, reținându-se că salariatul se poate adresa instanțelor din cadrul jurisdicției muncii în condițiile formulării unei contestații administrative la ordonatorul principal de credite care stabilise anterior salariul prin act administrativ,

- analiza fondului cauzei, reținându-se acoperirea neregularității constând în nerespectarea procedurii prealabile ca urmare a neinvocării ei în condițiile art. 109 C. proc. civ. vechi, respectiv art. 193 alin. 2 C. proc. civ. nou.

Chiar dacă prin aceste din urmă trei categorii de soluții instanțele au analizat fondul cauzei în lipsa parcurgerii, în întregime sau parțial, a procedurii de contestare prevăzută de prevederile legale analizate, rezultă implicit că au considerat că aceasta constituie o procedură prealabilă sesizării instanțelor din cadrul jurisdicției muncii, a cărei nerespectare nu atrage inadmisibilitatea acțiunii doar în cazuri excepționale, respectiv când fie nu există și/sau nu s-a comunicat un act care să poată fi contestat, fie excepția inadmisibilității nu a fost invocată de către pârât în termenul legal. Se reține și opinia că procedura de contestare se consideră îndeplinită dacă salariatul a formulat contestație administrativă, chiar dacă prin acțiunea sa a solicitat doar plata drepturilor salariale, fără a contesta, măcar în cadrul acestei acțiuni, actul prin care i-a fost stabilit salariul.

În același timp, alte instanțe au apreciat că dispozițiile legale analizate nu au instituit o procedură prealabilă sesizării instanțelor din cadrul jurisdicției muncii.

Dintre acestea din urmă, unele instanțe au reținut, în analiza fondului cauzei, că, în condițiile neparcurgerii de către salariați a procedurii de contestare instituite de prevederile legale citate la punctul I, respectiv ale necontestării actului ordonatorului de credite, a contractului individual de muncă ori a actelor adiționale la acesta prin care au fost stabilite drepturile salariale, angajatorii nu pot fi obligați la plata unor drepturi salariale care nu au fost recunoscute aceste acte juridice. S-a apreciat că respectiva procedură de contestare constituie singura cale pe care salariații pot obține alte drepturi salariale decât cele care

rezultă din actele juridice menționate, iar prin formularea unor pretenții în cadrul jurisdicției muncii se tinde în realitate la contestarea respectivelor acte juridice cu eludarea procedurii prevăzute în acest sens de lege, ceea ce nu este permis.

Dimpotrivă, alte instanțe au considerat că procedura de contestare prevăzută de dispozițiile legale analizate nu înlătură dreptul salariaților de a obține în cadrul jurisdicției muncii obligarea angajatorilor la plata unor drepturi salariale prevăzute de lege, dar care nu au fost recunoscute prin acte administrative ale ordonatorilor de credite ori prin contracte individuale de muncă sau acte adiționale la acestea din urmă. S-a reținut în acest sens incidența liberului acces la justiție, astfel încât salariatul poate adresa instanțelor din cadrul jurisdicției muncii revendicările salariale în termenul de prescripție de 3 ani.

III. Orientările jurisprudențiale divergente, pentru fiecare problemă de drept în parte:

1. Interpretarea art. 34 din Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, art. 30 din Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, art. 7 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și art. 11 din OUG nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, respectiv *dacă aceste prevederi legale instituie sau nu o procedură prealabilă sesizării instanțelor din cadrul jurisdicției muncii cu acțiuni având ca obiect obligarea angajatorilor la plata, în temeiul legii, a unor drepturi salariale care nu sunt recunoscute prin acte ale ordonatorilor de credite ori prin contracte individuale de muncă sau acte adiționale la acestea din urmă.*

1.1. Soluții în sensul că prevederile legale aflate în discuție instituie o procedură prealabilă și pentru sesizarea instanțelor din cadrul jurisdicției muncii.

În cadrul acestei orientări, există următoarele categorii de soluții:

1.1.1. Unele instanțe au respins acțiunea ca inadmisibilă sau ca prematură, întrucât reclamanții nu au urmat procedura prealabilă:

a) CA Bacău, s. I civ., d. civ. nr. 403/21.03.2016:

„În luna februarie 2010 pârâta a emis decizii de reîncadrare, conform Legii nr. 284/2010 și Legii nr. 285/2010, pentru toți reclamanții (...). Aceste decizii de reîncadrare nu au fost contestate de niciunul dintre reclamanți la conducerea unității de învățământ, așa cum prevede în mod imperativ art. 7 din Legea nr. 285/2010 (...). Conform acestui text de lege, salariatul se poate adresa

instanței judecătorești competente doar dacă în prealabil a formulat contestații la ordonatorul de credite (în cauza de față unitatea de învățământ) împotriva modului de stabilire a salariilor de bază sau a indemnizațiilor lunare de încadrare care se acordă potrivit legii. În consecință, Curtea constată că *acțiunea din cauza de față este inadmisibilă* deoarece reclamanții s-au adresat în mod direct instanței de judecată, fără ca în prealabil să fi urmat procedura prevăzută de art.7 din Legea nr. 285/2010.

b) CA București, s. VII cmas., d. civ. nr. 1164/4.03.2016:

„Cum Legea nr.284/2010 stabilește procedura de urmat în cazul în care salariații sunt nemulțumiți de modul de stabilire a salariilor de bază individuale de către angajator, respectiv formularea unei contestații adresate ordonatorului de credite, ce poate fi depusă în termen de 15 zile lucrătoare de la data luării la cunoștință a actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale, apelantul reclamant trebuia să urmeze această procedură. Însă, apelantul reclamant nu a formulat o astfel de contestație, așa cum în moc corect a reținut și prima instanță, neavând o astfel de natură nici cererea înregistrată la intimat sub nr.1302/17.10.2012, prin care apelantul solicita numai încadrarea pe postul de regizor scenă studii superioare începând cu data de 17.10.2012 și nici cererea nr.1214/08.09.2014, emisă la aproximativ doi ani de la data emiterii deciziei de stabilire a salariului de bază cu relevanță în cauză, această cerere conținând solicitarea de „schimbare salariu regizor tehnic N.I. - studii superioare”. [în cauză tribunalul a admis *exceptia prematurității*, iar apelul a fost respins ca nefondat]

c) CA București, s. VII cmas., d. civ. nr. 3432/16.05.2014:

„Într-adevăr, în mod corect a sancționat prima instanță exercitarea dreptului la acțiune cu nerespectarea *procedurii administrative prealabile* prevăzute imperativ de dispozițiile art. 30 alin.(1)-(3) din Legea 284/2010, pentru contestațiile în legătură cu stabilirea salariilor de bază, a sporurilor și celorlalte drepturi care se acordă în baza acestei legi. Astfel, cererea de chemare în judecată pretinde recalcularea a două sporuri dintre cele acordate prin evocata lege, presupus eronat stabilite, față de baza la care s-au aplicat. Or, o atare cerere se încadrează întocmai în ipoteza normei art.30(1) din Legea nr.284/2010, care nu cere pentru incidența sa, ca respectiva contestație să aibă și un obiect material într-un act formal care stabilește componentele salariale, pentru a se îndrepta împotriva acestuia. Nici Tribunalul n-a admis excepția autorizată de prevederile art.109(2) Cod procedură civilă, în considerarea atacării unui ordin al Președintelui C.C., ci exclusiv pentru că acțiunea privește algoritmul de calcul al unui drept salarial, nededus în prealabil ordonatorului de credite, potrivit procedurii instituite de legea aplicabilă, obligatorii de parcurs, fără distincție după emitentul sau sursa calculului pretins eronat, într-un ordin al autorității cu

atribuții de punere în aplicare a legii ori într-un alt act administrativ, care-l traduce în concret pe acesta din urmă.”

d) CA Iași, s. cmas, d. civ. nr. 1972/10.11.2015:

„În condițiile în care în prezenta cauză se contestă nivelul de salarizare a personalului plătit din fonduri publice, devin incidente dispozițiile art. 7 din Legea nr. 285/2010, fiind obligatoriu de urmat procedura contestației prevăzute de aceste dispoziții, întrucât poate fi atacat pe calea acțiunii în instanță numai actul emis de organul competent în soluționarea contestației împotriva modului de stabilire a nivelului de salarizare. Sesizarea instanței competente să soluționeze litigiile de muncă în alte condiții și pe alte temeuri decât cele stabilite în art. 7 din Legea nr. 285/2010, constituie un evident *fine de neprimire*. Atât timp cât sunt prevăzute proceduri speciale prin care cel care se consideră vătămat în drepturile sau interesele sale își poate valorifica pretențiile, nu i se poate recunoaște dreptul de a urma o altă procedură, în afara celei stabilite de legiuitor, indiferent de motivele de nelegalitate ce s-ar invoca, întrucât normele de procedură sunt de strictă interpretare și de ordine publică și au întâietate în raport de normele de drept material. În consecință, constatând că finalizarea contestării în forma și în condițiile impuse de art. 7 din Legea nr. 285/2010, precum și posibilitatea de atacare în instanță doar a actului emis în soluționarea contestației, constituie *condiții obligatorii de investire a instanței*, că neîndeplinirea acestor condiții, indiferent din a cui vină, se constituie într-un *fine de neprimire* a acțiunii, Curtea de Apel reține că acțiunea formulată de reclamanti nu poate fi admisă, prin raportare la cadrul normativ evocat.”

1.1.2. Alte instanțe s-au pronunțat pe fondul cauzei, reținând că salariatul se poate adresa instanțelor din cadrul jurisdicției muncii în lipsa emiterii sau comunicării actului de stabilire a drepturilor salariale.

a) CA București, s. VII cmas, d. civ. nr. 448/28.01.2016:

„Apelantul-pârât invocă faptul că autorii acțiunii nu ar fi făcut dovada respectării procedurii prevăzute de art. 34 din Legea nr. 330/2009, respectiv art. 30 din Legea nr. 284/2010. Or, în cauză nu s-a administrat nicio probă din care să reiasă că acestora din urmă li s-ar fi adus la cunoștință, în concret, actul administrativ de stabilire a drepturilor salariale, așa cum cer textele legale amintite. Această obligație revenea unității de învățământ și apelantului-pârât, în calitate de angajatori și ordonatori de credite, însă nu și-au îndeplinit-o pe parcursul procesului.”

b) CA București, s. VII cmas, d. civ. nr. 490/9.02.2015:

„Cu privire la susținerile conform cărora în mod eronat au fost obligați recurenții la calculul drepturilor salariale aferente perioadei (...), deoarece salariații nu au făcut dovada respectării procedurii prelabile prevăzute de Legea

nr. 330/2009 și de Legea nr. 284/2010, prin urmare cererea de chemare în judecată este tardiv formulată, Curtea constată că susținerea nu este întemeiată. Astfel, cererea de chemare în judecată nu are ca obiect stabilirea drepturilor salariale, care se realizează prin act administrativ, ci plata drepturilor salariale, în baza raporturilor juridice dintre angajat și angajator, stabilite conform regulilor de drept al muncii. Așadar nu se contestă actul prin care s-au stabilit drepturile salariale (*în speță nefăcându-se dovada existenței unui asemenea act*), ci se solicită obligarea părților la plata drepturilor salariale, nefiind aplicabile în speță dispozițiile art. 34 din Legea nr. 330/2009, respectiv art. 30 din Legea nr. 284/2010, ci cele ale art. 268 alin 1 lit. c din Codul muncii.”

c) CA București, s. VII cmas, d. civ. nr. 242/19.05.2016 (în același sens și d. civ. nr. 476/6.02.2015, d. civ. nr. 283/23.01.2015):

„Sunt neîntemeiate și susținerile recurente formulate în raport de dispozițiile art.34 din Legea nr.330/2009 și art.30 din Legea nr.284/2010, în sensul că reclamanții nu ar fi făcut dovada respectării procedurii prealabile și a termenului de 30 de zile prevăzute de aceste texte legale. Curtea constată că, în speță, nu s-a făcut dovada existenței vreunui act de dispoziție din partea angajatorului în ceea ce îi privește pe reclamanți referitor la stabilirea drepturilor salariale ale acestora pentru anul 2010, respectiv pentru anul 2011 și nici a comunicării respectivului act către reclamanți, astfel încât, în situația în care recurenta nu a dovedit comunicarea către reclamanți a unui act administrativ de stabilire a drepturilor salariale ale acestora reclamanții nu pot fi sancționați pentru nerespectarea procedurii prevăzute de dispozițiile art.34 din Legea nr.330/2009 și art.30 din Legea nr.284/2010.”

d) CA Cluj, s. I civ., d. civ. nr. 156/R/15.01.2014, d. civ. nr. 20/A/7.01.2016 și d. civ. nr. 162/A/21.01.2016:

„În ceea ce privește criticile aduse de recurenți în sensul că reclamanții nu au urmat procedura specială prevăzută de art. 34 din Legea nr. 330/2009 și art. 7 din Legea nr. 285/2010 privind contestarea modului de stabilire a salariului de bază, Curtea constată că nu s-a probat în cauză comunicarea de către angajator reclamanților reprezentați de sindicat a deciziilor de stabilire a salariilor de încadrare începând cu data de 01.01.2010 și 01.01.2011, astfel că nu se poate imputa acestora neurmarea unei anumite proceduri de contestare.”

e) CA Timișoara, s. I mas, d. civ. nr. 417/22.02.2011:

„Conform art. 34 din Legea 330/2009, [se expune textul legal]. Rezultă de aici obligativitatea ca angajatorul să emită o decizie de stabilire a drepturilor salariale conform legii 330/2009. Cum în cauza de față nu s-a emis o astfel de decizie, rezultă că angajatul este îndreptățit să se adreseze direct instanței de judecată pentru a putea obține protecția juridică a drepturilor sale.”

1.1.3. *Alte instanțe s-au pronunțat pe fondul cauzei, reținând fie că salariatul se poate adresa instanțelor din cadrul jurisdicției muncii în condițiile formulării unei contestații administrative la ordonatorul principal de credite care stabilise anterior salariul, fie acoperirea neregularității nerespectării procedurii prealabile ca urmare a neinvocării ei în condițiile art. 109 C. proc. civ. vechi, respectiv art. 193 alin. 2 C. proc. civ. nou.*

a) CA Galați, s. I civ., d. civ. nr. 472/21.06.2016:

„Sub aspect procedural, apelanta pârâtă a mai invocat că reclamanta nu a respectat prevederile legale privind sesizarea instanței, respectiv prevederile art. 34 alin. 2 din Legea nr. 284/2010. (...) Din actele dosarului rezultă că reclamanta a solicitat la data de 09.05.2014 cu cererea nr. 3021 relații cu privire la salariul de încadrare, indemnizația de conducere și sporurile cuvenite, precum și că la data de 10.06.2014 cu cererea nr. 3668 a solicitat pârâtei acordarea sporurilor și a indemnizației de conducere începând cu data de 05.11.2013. Din adresa nr. 3668/30.06.2014 emisă de pârâtă rezultă că reclamantei la acea dată i s-a comunicat dispoziția Primarului nr. 572 /2010 privind creșterile salariale din 01.01.2010, statul de personal vizat de Administrația Finanțelor Publice G. cu salariile și sporurile acordate salariaților Primăriei G. precum și cu baza legală a acestora. Totodată s-a depus la dosar și *dispoziția nr. 24/18.01.2011 a Primarului comunei G. privind creșterile salariale de la 01.01.2011*, conform anexei, unde reclamanta figurează cu un salariu în sumă de 1040 lei. Așadar, în cauză *reclamanta a făcut dovada că în prealabil a contestat calculul salariului și componenta sporurilor astfel cum a fost stabilite de către pârâtă și apoi s-a adresat instanței de judecată cu acțiunea de față.*”

b) CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 2189/16.10.2014:

„În ceea ce privește critica formulată de recurentul pârât referitor la faptul că prima instanță a ignorat că reclamanta nu a urmat procedura prealabilă reglementată de art. 34 din Legea nr. 330/2009, raportat la dispozițiile art. 109 din codul de procedură civilă aplicabil speței, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 202/2010, ce sancționează cu decăderea neinvocarea în termenul prescris a neîndeplinirii procedurii prealabile, adică prin întâmpinare, având în vedere că această excepție nu a fost invocată prin întâmpinare, Curtea urmează a reține că neregularitatea indicată s-a acoperit.

c) CA Cluj, s. I civ., d. civ. nr. 4093/R/1.10.2012:

„Deși legiuitorul a impus prin normele legale evocate o procedură specială obligatorie de contestare a deciziilor de reîncadrare salarială, pârâta recurentă este decăzută din dreptul de a invoca neurmarea de către reclamantă a acestei proceduri, deoarece conform art.109 alin.2 și 3 C.pr.civ. [se citează textul legal]. Or, pârâta recurentă nu a depus întâmpinare în fața primei instanțe,

nu și-a exprimat în scris poziția procesuală și nu și-a delegat un reprezentant în instanță, pentru a susține această excepție. În atare situație, pârâta nu poate invoca excepția neurmării procedurii prealabile, fiind decăzută din acest drept procesual, astfel încât unicul motiv de recurs nu poate determina reformarea hotărârii.”

d) CA Timișoara, s. lmas, d. civ. nr. 81/23.01.2013 (în același sens și d. civ. nr. 84/23.01.2013):

„Sentința recurată a fost pronunțată în soluționarea excepției inadmisibilității, pentru neîndeplinirea procedurii prevăzute de art. 34 din Legea nr. 330/2009, excepție invocată de către prima instanță, din oficiu. (...) Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 109 alin. 3 Cod procedură civilă, astfel cum au fost acestea modificate prin Legea nr. 202/2010 (în vigoare la data introducerii cererii de chemare în judecată), neîndeplinirea procedurii prealabile nu poate fi invocată decât de pârât, prin întâmpinare, sub sancțiunea decăderii. Din textul normativ relevat rezultă indubitabil că invocarea neîndeplinirii procedurii prealabile este în mod exclusiv la latitudinea pârâtului, legiuitorul excluzând posibilitatea invocării acesteia și de către instanță, din oficiu”.

1.2. Raportat la orientarea menționată la punctul 1.1., alte instanțe au apreciat că aceleași dispoziții legale nu instituie o procedură prealabilă sesizării instanțelor din cadrul jurisdicției muncii.

În acest sens este întreaga jurisprudență citată în continuare la punctul 2, prin care a fost analizat fondul pretențiilor deduse judecării.

2. Pentru ipoteza în care prevederile legale menționate nu instituie o procedură prealabilă sesizării instanțelor din cadrul jurisdicției muncii cu acțiuni având ca obiect obligarea angajatorilor la plata, în temeiul legii, a unor drepturi salariale care nu sunt recunoscute prin acte ale ordonatorilor de credite ori prin contracte individuale de muncă sau acte adiționale la acestea din urmă, iar salariații nu au urmat procedura de contestare respectivă, precum și pentru ipotezele în care instanța este ținută să se pronunțe pe fondul acestor pretenții deși această procedură (chiar calificată drept procedură prealabilă) nu a fost urmată, se pune problema interpretării acelorasi prevederi legale în sensul de a se stabili dacă instanțele din cadrul jurisdicției muncii pot obliga angajatorii la plata, în temeiul legii, a unor astfel de drepturi salariale.

2.1. Unele instanțe au apreciat că prevederile legale analizate instituie singura cale de urmat pentru obținerea unor drepturi salariale care nu au reflectare în acte ale ordonatorilor de credite ori în contracte individuale de muncă sau acte adiționale la acestea din urmă, astfel încât nu există temei

pentru acordarea de drepturi salariale în contra sau peste ceea ce prevăd aceste acte juridice.

a) CA Constanța, s. I civ., d. civ. nr. 440/CM/13.10.2016 (în același sens d. civ. nr. 439/CM/13.10.2016):

„Procedura de contestare a ordinului de salarizare emis de ordonatorul principal de credite pentru salariatul bugetar, categorie în care se încadrează și reclamantii, *nu constituie o procedură administrativă prealabilă* sesizării instanței specializată în soluționarea conflictelor de drepturi, conform art. 193 NCPC, ci *reprezintă singura cale prevăzută de legiuitor de cenzurare a acestui act administrativ* de către instanța judecătorească potrivit legii contenciosului administrativ, stabilirea competenței materiale a instanței judecătorești fiind atributul constituțional al legiuitorului. *Reclamanții nu au un drept de opțiune între jurisdicția muncii, astfel cum e reglementată de dispozițiile art. 266-268 Codul muncii și jurisdicția contencios-administrativă, conform Legii 554/2004 pentru contestarea ordinelor de salarizare emise de ordonatorul principal de credite în temeiul legilor salarizării în vigoare în perioada 2008-2015, legiuitorul prevăzând în mod expres cenzurarea actelor administrative emise în domeniul salarizării personalului din sistemul public în instanța de contencios-administrativ.*

Numai în măsura în care prin hotărârea instanței de contencios administrativ s-ar fi stabilit că reclamantii, în calitate de angajați ai unei instituții de cultură trebuiau salarizați în perioada 2008-2015 conform O.G. nr. 21/2007 aprobată prin Legea nr. 353/2007 și H.G. nr. 1672/2008, iar ordinele de salarizare emise de ordonatorul principal de credite erau lovite de nulitate ca urmare a aplicării greșite a legislației în domeniul salarizării personalului Teatrului (...), apelanții reclamantși puteau solicita cu succes instanței competente să soluționeze conflicte de drepturi să oblige angajatorul să le plătească reclamantșilor drepturile salariale cuvenite, conform hotărârii pronunțate de instanța de contencios-administrativ. *Instanța de judecată investită cu soluționarea unui conflict de drepturi, astfel cum e definit acesta de art. 266 și 268 Codul muncii, respectiv de art. 1 lit. (p) din Legea nr. 62/2011 a dialogului social nu este competentă să cenzureze actul administrativ de stabilire a salariului în sistemul bugetar, ci aceasta poate verifica numai dacă drepturile salariale încasate efectiv de către fiecare reclamant în perioada de referință a respectat cuantumul stabilit prin ordinele de salarizare neanulate, aspect ce nu a fost contestat însă în cauză.*”

b) CA Iași, s. cmas, d. civ. nr. 82/20.01.2016:

„Așadar, instanța de judecată examinează nemulțumirile personalului plătit din fonduri publice, nemulțumiri legate de încadrarea și stabilirea salariilor de bază individuale, de către angajator, în perioada (...), doar în cadrul procedurii reglementate de art. 7 din Legea nr. 285/2010. Or, în prezenta cauză,

reclamanții, nemulțumiți de reîncadrarea făcută de angajator și de modul de calcul al salariilor de bază individuale începând cu anul 2011, nu au contestat, la instanța de judecată și cu respectarea procedurii prealabile obligatorii, actele emise de angajator, prin care li s-au stabilit aceste salarii. Nu prezintă relevanță împrejurarea că intimata pârâtă a procedat la reîncadrarea reclamanților și stabilirea salariilor de bază și a sporurilor prin *acte adiționale la contractele individuale de muncă*. Actul adițional este, ca și contractul individual de muncă, un acord de voințe dintre cele două părți. În prezenta cauză, actele adiționale au fost încheiate la data de 05.01.2011 în 2 exemplare, fiecare considerat ca original, un exemplar fiind primit de fiecare reclamant sub semnătură. Prin urmare, la data de 5.01.2012, care este data încheierii actului adițional, fiecare reclamant a luat cunoștință de reîncadrarea și de salarizarea sa, conform Legii nr. 284/2010 și Legii nr. 285/2010. În condițiile în care actele adiționale nu au fost contestate, ele își produc efectele, în sensul că drepturile salariale ale fiecărui reclamant sunt cele stabilite de intimata pârâtă prin actul adițional, fiind acceptate ca atare de reclamanți.”

c) CA Iași, s. I mas, d. civ. nr. 99/27.01.2015:

Ca atare, nefiind urmată procedura prealabilă de contestare a deciziei de reîncadrare, astfel cum s-a menționat și prin Adresa nr. 2087/15.01.2015, Curtea constată că cererea privind obligarea pârâtei la repunerea în drepturile salariale aferente funcției de profesor pentru învățământul primar este nefondată.”

d) CA Iași, s. I mas, d. civ. nr. 197/15.02.2016:

Procedura de contestare prevăzută de art. 7 din Legea nr. 285/2010, reținută de prima instanță, se referă la „actul administrativ de stabilire a drepturilor salariale”, care este un act juridic unilateral emis de angajator. În speță, însă, actul de stabilire a drepturilor salariale la reîncadrarea salariaților în baza Legii nr. 284/2010 și Legii nr. 285/2010 are caracter bilateral, fiind un act adițional la contractul individual de muncă, întocmit în conformitate cu art. 41 din Codul muncii. Or, câtă vreme reclamanții au semnat aceste acte adiționale, nu au solicitat și obținut anularea lor pentru neîndeplinirea cerințelor de formă sau de fond prevăzute de lege, se presupune că și-au însușit conținutul acestora, inclusiv cu privire la modificarea elementului salarizare din contractele individuale de muncă. Ca urmare, salariul reclamanților în perioada ianuarie – mai 2011 fiind stabilit prin actele adiționale la contractele individuale de muncă, însușite de salariați prin semnătură, acte adiționale care nu au fost anulate și, deci, se prezumă că reprezintă acordul părților, instanța nu mai poate verifica modalitatea de stabilire a drepturilor salariale în baza Legii 285/2010 cu raportare la Legea 330/2009 și 221/2008.”

e) T. Mureș, s. civ., s. civ. nr. 1273/27.05.2013, nerecurată:

„Reclamanții nu au făcut dovada că s-ar fi anulat deciziile de încadrare indicate potrivit procedurii menționate astfel că acestea își produc în continuare efectele fiind în circuitul civil. A admite acțiunea fără anularea deciziilor respective înseamnă a menține actul dar a se aplica alte salarii decât cele din decizii ceea ce ar duce la instabilitatea raporturilor juridice și la confuzie. Prin urmare se vor respinge și cererile referitoare la calculul și plata drepturilor salariale pe perioada 01.01.2011 – 12.05.2011.”

f) CA Oradea, s. I civ., d. civ. nr. 182/17.03.2015 (în același sens și d. civ. nr. 186/A/12.02.2016, d. civ. nr. 13/12.01.2016, d. civ. nr. 128/A/2.02.2016):

„De altfel, conform art.34 din Legea nr.330/2009, art.30 din Legea nr.284/2010 și art. 12, Cap.1 din OUG nr. 103/2014, soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază individuale, a sporurilor, a premiilor și a altor drepturi salariale este de competența ordonatorilor de credite, iar împotriva măsurilor dispuse de ordonatorii de credite, persoana nemulțumită se poate adresa instanței de contencios administrativ sau, după caz, instanței judecătorești competente potrivit legii. Or, în aceste circumstanțe legale, este evident că *drepturile salariale pretinse nu pot fi acordate în cadrul acestei proceduri judiciare*, singura cale reprezentând-o contestația reglementată prin art.34, art.30 și art. 12 din actele normative enunțate, de competența ordonatorilor de credite, urmată de sesizarea instanței, în ipoteza în care persoana este nemulțumită de măsura luată în urma analizării contestației.”

g) CA Oradea, s. I civ., d. civ. nr. 428/A/13.10.2016:

„Prin dispoziția nr. 2319 din data de 12 decembrie 2012 privind recuperarea reducerilor salariale prin majorarea cu 7,4%, s-a stabilit că, începând cu data de 1 decembrie 2012, se cuvin reclamantei un salariu de bază brut în cuantum de 903 lei și un spor de condiții deosebite/vătămătoare de 90 lei (fila 6 din dosarul primei instanțe). Această dispoziție putea fi contestată, astfel cum s-a menționat în cuprinsul acesteia, în condițiile art. 30 din Legea nr. 284/2010, coroborat cu art. 7 din Legea nr. 285/2010. Astfel, potrivit art. 34 din Legea nr. 330/2009 și art. 30 din Legea nr. 284/2010, soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază individuale, a sporurilor, premiilor și a altor drepturi salariale este de competența ordonatorilor de credite, iar împotriva măsurilor dispuse de ordonatorii de credite persoana nemulțumită se poate adresa instanței judecătorești competente potrivit legii, fiind evident că, în raport de dispozițiile legale menționate, drepturile salariale pretinse nu pot fi acordate în cadrul acestei proceduri judiciare, *singura cale* reprezentând-o contestația reglementată prin textele de lege mai sus menționate. Prin urmare, în condițiile în care legea a instituit o procedură specială care nu a fost urmată de reclamanta nemulțumită de modalitatea de calcul a drepturilor salariale, criticile sale nu pot fi reținute.”

h) CA Oradea, s. I civ., d. civ. nr. 162/A/10.03.2015 (în același sens și dec. civ. nr. 2/A/7.01.2014, d. civ. nr. 118/A/4.03.2014):

În mod corect a reținut Tribunalul Satu Mare că, atât art. 34 din Legea nr. 330/2009 cât și art. 30 din Legea nr. 284/2010, prevăd că soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază individuale și a altor drepturi salariale, aparține ordonatorilor de credite, persoana nemulțumită urmând a se adresa instanței judecătorești competente împotriva măsurilor astfel dispuse. În speță, atare procedură obligatorie nu a fost urmată, motiv pentru care, în condițiile în care legea a instituit o procedură specială, reclamantii nu se pot adresa unei instanțe de drept comun în scopul eludării unei atari proceduri. *Chiar dacă nu a fost comunicată o decizie de reîncadrare*, salariul a fost stabilit conform noilor criterii de încadrare, iar salariatul a luat cunoștință de cuantumul acestuia în momentul în care a încasat primul venit astfel calculat, moment din care a început să curgă termenul pentru formularea unei contestații. Dar și dacă am aprecia că este obligatorie comunicarea unei decizii pentru a putea demara o astfel de procedură de contestare a operațiunii reîncadrării, după cum corect a stabilit tribunalul, *nu aceasta era calea de urmat, ci cea a contenciosului administrativ.*”

i) CA Craiova, s. I civ., d. civ. nr. 3119/13.06.2016:

„Cu privire la aceste aspecte, se poate observa că din înscrisurile depuse de angajator, la fond și în apel, a rezultat că în perioada 2010 și 2011 au fost emise dispoziții privind încetare, suspendare contract individual de muncă, reîncadrare în funcția de execuție și diminuare drepturi salariale, respectiv reîncadrare în funcția de execuție și stabilire salariu de bază, necontestate de către apelanți în condițiile legale aplicabile. Astfel, potrivit art.34 din Legea-Cadru Nr. 330 din 5 noiembrie 2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice: [se citează textul legal]. Dispoziții similare există și în Legea nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (art.30) și Legea nr.285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice (art.7), precum și în O.U.G.nr.83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice (art.11), astfel că *nu prezintă relevanță juridică în pricina de față susținerea că angajatorul a sistat în mod nelegal plata sporurilor, în lipsa unor contestații asupra acestor aspecte*”.

j) CA Pitești, s. I civ., d. civ. nr. 1359/20.03.2013:

„Ca și în cazul când a apărut Legea nr.330/2009, și Legea nr.285/2010 a prevăzut procedura de urmat în cazul salariaților nemulțumiți în legătură cu stabilirea salariilor de bază individuale, a sporurilor, a premiilor și a altor drepturi ce li s-ar cuveni, și de aceea instanța de fond a considerat că reclamantii reprezentați de sindicat nu au făcut dovada că ar fi urmat această procedură

specifică. Adresa la care face referire reclamantul, nu reprezintă procedura ce trebuia urmată în raport de dispozițiile art.7 din Legea nr.285/2010.”

k) CA Pitești, s. I civ., d. civ. nr. 1447/17.12.2014:

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 7 din Legea nr. 285/2010, [se citează textul legal]. În cauza, reclamantele nu au făcut dovada contestării acestor ordine în condițiile de mai sus, astfel încât instanța constată că ordinele de stabilire a indemnizației sunt în vigoare și au deplină aplicabilitate. Intrucat procedura de contestare a acestor ordine este o procedură specială reglementată de actele normative care au stat la baza emiterii acestor acte administrative, reclamantele trebuiau să uzeze de aceasta în măsura în care erau nemulțumite de modul de acordare și calcul a drepturilor sale salariale și dacă doreau să înlăture cele reținute în cuprinsul acestor acte administrative care, până la revocare sau anulare, beneficiază de prezumția de legalitate și temeinicie.”

l) CA Galați, s. cmas, d. civ. nr. 133/6.03.2014:

Prin Legea nr.330/2009 s-a instituit o procedură obligatorie de urmat de către salariat atunci când acesta nu este de acord cu modul de calcul al salariului. [se citează art. 34]. Cu eludarea acestei proceduri instituite de lege, reclamantii solicită direct instanței prin prezenta acțiune pretenții ca urmare a necalculării corecte a salariilor stabilite în baza Legii nr.330/2009 și a Legii nr. 284/2010.”

m) CA Galați, s. cmas, d. civ. nr. 384/29.05.2014:

„Cum în cauză reclamanta nu a urmat procedura prevăzută de lege pentru contestarea modului de stabilire a salariului și nu a solicitat obligarea angajatorului de emitere a deciziei de salarizare acțiunea formulată de reclamantă este nefondată.”

n) CA Galați, s. I civ., d. civ. nr. 137/9.03.2016:

„Conform art. 34 (1) din Legea nr. 330/2009, [se citează textul legal]. Potrivit art. 30 din Legea nr. 284/2010 aceleași dispoziții au fost preluate și de Legea nr. 284/2010, precum și de art. 7 din Legea nr. 285/2010. Față de aceste dispoziții expuse, cuprinse în toate legile de salarizare, tragem concluzia că salariații nu pot solicita direct în instanță plata drepturilor salariale neachitate corespunzător de către angajator, ci salariatul poate contesta dispoziția angajatorului prin care i-au fost stabilite aceste drepturi salariale. Aceste decizii au fost comunicate salariaților și nu au fost contestate, ceea ce înseamnă că ele au rămas definitive. Odată ce legiuitorul a instituit o procedură specială pentru contestarea deciziei angajatorului de stabilire a drepturilor salariale, iar salariații nu au respectat această procedură, nu se pot adresa separat pentru solicitarea drepturilor salariale pe motiv că nu au fost corect calculate. Susținerea reclamantilor, conform căreia prin deciziile depuse la dosar de angajator, la solicitarea instanței, nu a fost stabilit un mod de calcul al salariului și, de aceea,

nu a existat un interes în a contesta aceste decizii, nu poate fi reținută. Prin deciziile emise (...) au fost stabilite salariile reclamantilor, în cuprinsul lor fiind menționat temeiul legal și cuantumul salariilor, astfel că erau suficiente elemente pentru reclamantii pentru a avea un interes de a contesta aceste decizii. Față de aceste dispoziții legale arătate mai sus, Curtea nu poate analiza celelalte aspecte de fond, invocate de apelanții – reclamantii, ce țin de fondul cauzei și nu de procedura obligatorie instituită de Legea nr. 330/2009 și preluată ulterior de toate legile de salarizare.

o) CA Galați, s. cmas, d. civ. nr. 119/20.02.2014:

De altfel, în situația în care reclamantul ar fi considerat la momentul încadrării că modalitatea de calcul a drepturilor salariale nu este legală, ar fi avut posibilitatea să conteste modul de salarizare potrivit art. 7 din legea 285/2010 (...). În lipsa unei contestații, decizia de salarizare a rămas definitivă, reclamantul fiind plătit potrivit contractului individual de muncă întocmit.”

p) CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 925/9.06.2015:

„De altfel, Curtea reține și incidența prevederilor art. 34 din Legea nr 330/2009, potrivit căreia: [se citează textul legal]. Sub acest aspect, Curtea reține că reclamantul nu a urmat această procedură legală pentru a contesta reîncadrarea sa și drepturile salariale aferente acestei reîncadrări. În ceea ce privește cererea privind plata drepturilor salariale aferente funcției de profesor, Curtea reține că, decizia de reîncadrare în funcția de educator nefiind anulată, nu există un temei legal pentru a obliga unitatea școlară angajatoare la plata drepturilor salariale aferente încadrării pe funcția de profesor în învățământul preșcolar.”

q) CA Suceava, s. I civ., d. civ. nr. 963/11.09.2013:

„Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice prevede o procedură specială de soluționare a contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de la data intrării în vigoare a acestui act normativ. [Se citează textul art. 34]. Prin urmare, cererea reclamantei de stabilire a cuantumului salariului de bază la un alt nivel decât cel stabilit de angajator, după data intrării în vigoare a Legii nr. 330/2009, respectiv începând cu 1.01.2010 trebuia să urmeze procedura specială impusă de acest act normativ. Or, partea nu a urmat procedura specială reglementată de Legea nr. 330/2009. Astfel, așa cum în mod corect a reținut și prima instanță, a recunoaște în favoarea părții, în cazul în care ar fi admisibil, un alt cuantum al salariului de bază, față de cel stabilit prin decizia de reîncadrare emisă în temeiul Legii 330/2009, începând cu 1 ianuarie 2010, ar însemna a-i permite practic să nesocotească dispozițiile imperative reglementate de art. 34 din actului normativ care dispune asupra salarizării unitare a personalului plătit din fonduri publice. Or, acest lucru nu este posibil.

2.2. Alte instanțe au apreciat că procedura instituită prin dispozițiile legale analizate nu împiedică salariații să acționeze în cadrul jurisdicției muncii și să obțină obligarea angajatorilor la plata, în temeiul legii, a unor drepturi salariale care nu sunt recunoscute prin acte ale ordonatorilor de credite ori prin contracte individuale de muncă sau acte adiționale la acestea din urmă.

a) CA Cluj, s. I civ., d. civ. nr. 2243/A/26.10.2015:

„Referitor la faptul că membrii de sindicat nu au atacat deciziile de stabilire a salariilor, deși nemotivat în drept, Curtea reține că *neurmarea procedurii administrative nu împiedică salariatul să se adreseze instanței de judecată*. Dispozițiile legale ce reglementează această procedură, aplicabile în cauză sunt cele de la art. 34 din Legea nr. 330/2009 și art. 7 din Legea nr. 285/2010 care prevăd contestarea stabilirii salariului inițial la ordonatorul de credite, iar apoi la instanța de contencios administrativ. Curtea reține că *aceste dispoziții sunt aplicabile în cazul în care se urma procedura respectivă, ori în cauză a fost urmată procedura de drept comun*, fiind vorba de un litigiu de muncă căruia îi sunt aplicabile prevederile specifice legislației muncii. În același timp dispozițiile legale arătate nu prevăd că singurul mod de contestare al deciziilor de reîncadrare și de plată a unor diferențe salariale ar fi cel anume reglementat de ele, situație în care *salariații aveau la îndemână două tipuri de acțiuni*. În contextul unei asemenea abordări, se impune a fi subliniat că în conformitate cu art. 21 alin. 4 privind accesul la justiție „jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite”.

b) CA Cluj, s. I civ., d. civ. nr. 263/R/18.05.2015:

„Procedura contestării deciziei de încadrare prev. de art. 34 din Legea nr. 330/2004, art. 30 din Legea nr. 284/2010 este una specială, astfel că raportat la dispozițiile constituționale enunțate, urmarea ei nu poate constitui un impediment de acces la justiție.”

c) CA Târgu Mureș, s. I civ., d. civ. nr. 1050/R/17.07.2013 (în același sens, d. civ. nr. 30/R/21.01.2014):

„Cu referire la aspectele reținute de prima instanță privind existența deciziilor de stabilire a salariilor necontestate în termenul prevăzut de art. 34 din Legea 330/2009 urmează a fi în înlăturate, pe de o parte având în vedere considerentele reținute anterior și, pe de altă parte având în vedere împrejurarea că *procedura instituită de lege este una facultativă*. În susținerea acestor argumente este însuși conținutul supletiv al normei în scrisă în art. 34 alin. 2 și inexistența oricărei sancțiuni pentru o conduită diferită decât cea reglementată. Pe de altă parte, acolo unde procedurile prealabile sunt obligatorii legiuitorul a prevăzut expres acest lucru, de ex. Legea 263/2010 art. 149, Legea 554 art. 7.

d) CA București, s. VII cmas, d. civ. nr. 4980/10.12.2015:

„Contrar celor susținute de apelanți (...), prima instanță s-a pronunțat asupra excepției inadmisibilității acțiunii, invocată prin întâmpinare, excepție respinsă, ca nefondată, prin încheierea din 28.04.2015. Astfel, în mod just Tribunalul a reținut că, față de obiectul cererii deduse judecății, prin care nu se contestă modul de stabilire a salariului, ci se solicită obligarea pârâților la plata unor diferențe salariale, precum și la plata de daune interese moratorii, nu sunt incidente prevederile art. 7 din Legea nr. 285/2010 și art. 30 din Legea nr. 284/2010. În cauză, instanța a fost învestită cu un conflict de muncă, în cadrul jurisdicției muncii nefiind prevăzută o procedură prealabilă obligatorie, a cărei neîndeplinire să constituie un fine de neprimire, ce poate fi invocat în condițiile art. 193 din Codul de procedură civilă.” [acțiunea privea obligarea pârâților să plătească “diferențele salariale, rezultate din neincluderea premiului anual în salariul lunar, pentru acoperirea diminuării de 25%”]

e) CA București, s. VII cmas, d. civ. nr. 4612/7.10.2013:

„Legea nr. 330/2009 a reglementat o anumită procedură de contestare a deciziilor emise în baza dispozițiilor sale, la ordonatorul de credite, însă *stabilirea unei astfel de proceduri nu poate conduce la afectarea substanței dreptului la o instanță*. Având în vedere că prezentul litigiu este unul de dreptul muncii, iar dispozițiile art. 171 și art. 268 lit.c) din Codul muncii republicat stabilesc un termen de prescripție de 3 ani de la data la care erau drepturile salariale trebuia acordate, precum și faptul că beneficiul unui drept recunoscut de lege trebuie să opereze în favoarea oricărui destinatar al acelei legi, Curtea consideră că neparcurgerea procedurii mai sus amintite nu este un impediment în analizarea pretențiilor deduse judecății. [acțiunea privea “obligarea pârâtei la plata diferențelor de salariu rezultate ca urmare a includerii în cuantumul lunar al primelor de stabilitate în salariul de bază al reclamantului”]

f) CA București, s. VII cmas, d. civ. nr. 730/26.02.2015:

„Nu pot fi reținute criticile recurenților referitoare la procedura prealabilă și la tardivitate, deoarece, în speță, reclamantul nu a contestat deciziile de reîncadrare, ci a solicitat plata diferențelor de drepturi salariale, motiv pentru care pretențiile acestuia puteau fi formulate cu respectarea termenului de prescripție de 3 ani, fără a fi necesară parcurgerea unei proceduri prealabile.”

g) CA București, s. VII cmas, d. civ. nr. 313/28.01.2015 (în același sens, d. civ. nr. 39/7.01.2015):

„Cu privire la critica recurenților asupra nerespectării procedurii de contestare a deciziilor de reîncadrare emise în temeiul legilor de salarizare aplicabile de la 01.01.2010, Curtea consideră că este nefondată, urmând să o înlăture. Conform art. 34 alin. (1) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind

salarizarea personalului plătit din fonduri publice, respectiv art. 30 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, [se citează textele legale. Prin urmare, contestația împotriva modului de stabilire a salariului de bază are drept scop verificarea, în fapt, de către angajatorul ce are calitate de ordonator de credite a elementelor componente ale salariului de bază stabilit anterior, pe temeiul prevederilor de drept care le consacră și condițiilor concrete de salarizare ale angajatului. Această procedură de contestare *nu reprezintă, însă, procedură prealabilă a cărei neparcurgere să împiedice realizarea dreptului salariatului de a formula acțiune în instanță pentru repararea prejudiciului suferit prin plata unui salariu de bază lunar în cuantum inferior celui convenit în baza legii.*”

h) CA București, s. VII cmas, d. civ. nr. 1835/21.09.2015:

„În legătură cu excepția de tardivitate invocată de recurentă, motivată de dispozițiile art. 34 din Legea nr. 330/2009 și art. 30 din Legea nr. 284/2010, Curtea reține că nu este fondată, întrucât procedura reglementată de aceste texte nu poate constitui un obstacol în sesizarea instanței de judecată cu o cerere urmărind aplicarea corectă a actelor normative privind salarizarea.”

i) T. Prahova, s. I civ. s. civ. nr. 3296/4.12.2015, definitivă prin CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 1020/11.05.2016 (anularea apelului):

„Referitor la excepția inadmisibilității și prematurității acțiunii invocate de pârâta în raport de prevederile procedurii instituită de disp.art.34 din Legea nr.303/2009 și respectiv art.30 din Legea nr.284/2010, instanța prin aceeași încheiere din data de 11.03.2015 a respins aceasta excepție întrucât în cauză nu se contestă modalitatea de stabilire a salariului, ci se solicită drepturi neacordate, izvorâte din lege ce exced modului în care a fost stabilită salarizarea reclamantei, cu precizarea că aceste drepturi nu au fost menționate în cuprinsul contractului individual de muncă cu ocazia negocierii ori modificării acestuia prin acte adiționale.”

j) CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 1234/30.05.2016:

„Sub aspectul inadmisibilității acțiunii, Curtea constată că, dată fiind natura litigiului, supus jurisdicției muncii, procedura prealabilă administrativă nu se impune a fi parcursă. [acțiunea privea obligarea pârâților la reîncadrarea reclamantilor conform dispozițiilor Legii nr. 284/2010, “la stabilirea corectă a modului de calcul a drepturilor salariale lunare”, și “la emiterea deciziilor de reîncadrare”; ulterior respingerii excepției, a fost analizat fondul pretențiilor]

k) CA Ploiești, s. I civ., d. civ. nr. 510/4.03.2014:

„Pe de altă parte, art.34, pe care instanța l-a aplicat, reglementează soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor, or în speță reclamantii nu au investit instanța cu o atare contestație, astfel că tribunalul nu

trebuia să analizeze incidența dispozițiilor art.34 și nici să verifice respectarea termenului de 5 zile (în orice caz în speță se putea pune eventual problema admisibilității acțiunii în condițiile neurmării procedurii prealabile). În acțiunea lor, reclamânții nu au contestat reîncadrarea și modul în care, urmare a acestei reîncadrări, le-au fost calculate drepturile salariale, ci au invocat greșita acordare a sporului de 15% prevăzut de Ordinului M.S. nr.721/2005, în loc de sporul de 25% prevăzut de Legea nr.330/2009. Fiind astfel investit, tribunalul nu trebuia să se preocupe de aspectul contestării sau nu, în termen, a deciziei de reîncadrare, ci trebuia să verifice dacă reclamânții sunt îndreptățiți la plata sporului de 25% pentru activitatea desfășurată în condiții periculoase, în laboratoare și compartimente de analize medicale.”

l) CA Constanța, s. I civ, d. civ. nr. 758/CM/18.09.2013:

„Cu privire la inadmisibilitatea acțiunii reclamantei GM motivat de faptul că nu s-a parcurs procedura prealabilă de contestare a modului de reîncadrare a personalului didactic, conform art. 34 din Legea nr. 330/2009, Curtea constată că această excepție este nefondată și o va respinge. Curtea constată că, în cauză, reclamanta nu a contestat încadrarea sa în grade și funcții conform Legii nr. 330/2009 în sensul stabilirii tranșelor de vechime în muncă sau a funcției corespunzătoare categoriei, gradului și treptei profesionale avute la 31 decembrie 2009 la care se referă procedura de reîncadrare reglementată de OUG nr. 1/2010. Reclamanta a contestat în realitate modul de aplicare a prevederilor art. 30 al. (5) din Legea nr. 330/2009 referitor la păstrarea în plată în anul 2010 a salariului din decembrie 2009 și valoarea coeficientului avută în vedere de pârâtă în stabilirea salariului din această lună. Ca urmare, nu sunt incidente prevederile art. 34 din Legea nr. 330/2009 iar reclamanta nu trebuia să conteste anterior sesizării instanței judecătorești decizia de reîncadrare pentru perioada începând cu 1 ianuarie 2010.”

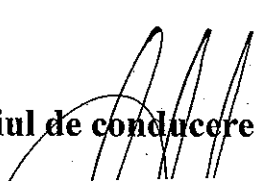
m) CA Galați, s. cmas, d. civ. nr. 360/22.05.2014:

„Cu privire la fondul cauzei, este adevărat că reclamantul avea posibilitatea să conteste modul de calcul al drepturilor salariale, potrivit art. 30 din Legea 284/2010 și nu a făcut-o. Însă, prin decizia nr. 11/08.10.2012 pronunțată într-un recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar și ale art. 30 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, personalul didactic din învățământ aflat în funcție la data de 31 decembrie 2009 are dreptul, începând cu data de 1 ianuarie 2010, la un salariu lunar calculat în raport cu salariul de bază din luna decembrie 2009, stabilit în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind

creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008. În raport de dispozițiile art. 517 Cod de procedură civilă, această dezlegare a problemei de drept este obligatorie pentru instanțe, ca urmare curtea nu ar putea pronunța o hotărâre contrară acestei soluții. Ca urmare se constată că în mod corect a stabilit instanța de fond că reclamantul este îndreptățit la plata diferențelor salariale solicitate.”

Rezultă astfel o practică judiciară neunitară persistentă în timp și de durată, motiv pentru care solicităm pronunțarea unei decizii în interesul legii.

Anexăm hotărârile judecătorești citate.

Pentru Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța